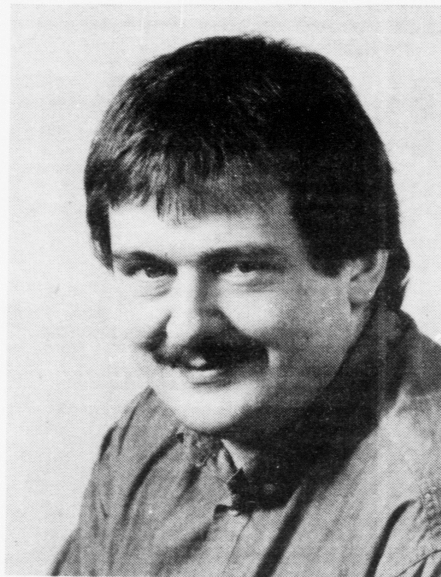

Vit kríggjast í okkara egna privata kríggi

-Hvat er tað vit henda seinasta mánaðin hava gjørt. Hava vit ikki runnið og tuskað hús úr húsi fyri at fáa alt tað, sum onnur halda, vit eiga at hava við á jolum? Hava vit ikki skavað og krámað undir okkum alt tað, evnini hava verið til og kanska ríkiliga tað? Hava vit ikki ført eitt eirindaleyst stríð móti okkum sjálvum, pengapungi, samvitsku og øllum øðrum, ið nevast kann, fyri ikki at standa aftanfyrir nakran annan. Jú vit kríggjast í okkara egna privata kríggi skrivur Edvard í Skorðini Joensen í eini heldur óvanligari jóla- og nýggjársheilsan í teiginum "Sjónarmið" í dag.

Edvard í Skorðini Joensen: -Vit tykjast heilt at hava gloymt, hví vit halda jól

SJÓNARMÍÐ

Jólini eru farin aftur um, og tað nýggja árið stendur fyri durum. Tosað, lisið og sungið hevur verið hesar dagarnar um frið á jørð og í menniskjum goðan tokka. Sagt hevur verið frá syni, sum givin er, hvørs navn er ráðgevi og friðarhøvdingi.

Friðarhøvdingi. Hvussu hava vit so fatað hetta orðið. Ja, tað kann vera ilt at siga, tá vit sigga og hugsa um, hvussu vit bera okkum at ímóti hvørjum øðrum. Klandur og stríð er kanska tað, sum mest hevur eyðkent mannaættina síðan dagar Kains. Og tað bróður-ella um vit vilja borgarastrið, hann byrjaði, stendur bara við og versnar.

Vit hoyra dagliga, at nú hava so og so harir bardagar verið her ella har. Og í tí ella tí krignum hava nú so mong latið liv. Beint

fyri durum okkara gongur alt hetta fyri seg. Fólkið drepast. Lond detta sundur. Ja, heil risaveldi skola gjøgnum kloakkina so nær okkum, at vit so at siga sita mitt í hurlivasanum. Og hvat gera vit so sjálvi her heima hjá okkum, nú soleiðis er? Jú, vit kríggjast víðari í okkara egna privata kríggi.

Vit hava einki kríggj í okkara landi, vil lesarin helst halda, tá hann sær ein slikan pástand á prenti. Men hygg, um ikki eitt sindur av sannleika er í kortini. Hvat er tað, vit henda seinasta mánaðin hava gjørt. Hava vit ikki runnið og tuskað hús úr húsi fyri at fáa alt tað, sum onnur halda, vit eiga at hava við á jolum? Hava vit ikki skavað og krámað undir okkum alt tað, evnini hava verið til og kanska ríkiliga tað? Hava vit ikki ført eitt eirindaleyst

stríð móti okkum sjálvum, pengapungi, samvitsku og øllum øðrum, ið nevast kann, fyri ikki at standa aftanfyrir nakran annan? Eg spyrji. Og so kann lesarin sjálvur svara fyri seg.

Venda vit okkum aftur til tey kriggini, vit frá søguni kenna, kunnu vit hyggja eitt sindur at, hvat kríggjast hevur verið um. Og orðskirnir hava verið ymskar: Valdsgirnd, konufólk, mold og átrúnaður. Og júst hetta seinasta er orðskirnir til okkara heimliga kríggj hesa seinastu tíðina av hvørjum ári. Vit tykjast heilt hava gloymt, hví vit nú halda jólini. Renna og leika í fyri at náa alt, sum heimurin nú metir, vit eiga, og tá so klokkan er vörðin fimm seinnapart jólaaftan, og halga-ella føðingardagurin — byrjar, eru vit so niðurundirkomnir, at bara verður sitið og gapað, tí

eingin orkar at hugsa um nakað meira, nú endiliga alt er yvirstaðið.

So kann ein spyrja seg sjálvur: »Var hetta nú meiningin við jolum?« Ivaleyst eru fleiri skjót at svara, at tað var tað ikki. Átlanin við jólahaldinum var helst ein heilt onnur, sum vit eisini kenna frá jólaevangeliumum, har tosað verður um frið á jørð og millum manna goðan tokka.

Tað kann vera hugvekjandi at vita, meðan vit her eru við at ganga undir í jólapappiri, pynti, gávum og mati, eru fólk, sum bert búgva einar triggar flogtímar frá okkum, sum at kalla liða hungur. Fyri ikki meira enn tveimum árum síðani var eingin feroyingur við eitt sindur av virðing fyri sær sjálvum, sum ikki sendi eitthvørt, honum ikki nýttist, til Pólands, Rumenia ella aðrastaðni, har tað var so ógvuliga synd í fólk, sum einki átti á jolum. Her ráddi um at liva upp til tann kristna jólaandan, og hava goðan tokka til

síni medmenniskju. Ella — kanska er ein nú eitt sindur óreinur — var tað bara fyri líkasum at lætta um egna samvitsku. Var tað veruliga so galið, at hetta bert var, tí nú sóu vit hvønn dag, hvussu vánalig stóðan rundan um okkum var, meðan vit sjálvi livdu fullkomiliga upp til Jesaja 9,20: Teir skæða í seg til høggu og eru tó hungurstungnir; teir eta til vinstru og mettast tó ikki; holdið eta teir hvør av øðrum.

Tað kann tykjast lögð at koma við eini slikari jóla- og nýggjársheilsan. Men ikki man vera óvist, at ikki onkur heldur tað sama, sum skrivað er her. Og tó. Tað eru fólk, eisini her okkara millum, sum veruliga hava livað upp til jólabóðskapin og eisini framhaldandi, eftir at sjónvarpsmyndirnar úr Rumenia hildu uppat, hava gjørt eitt megnar hjálpararbeiði eisini í tí landinum. Løfina fáa tey fyri tað.

Høvdu vit øll saman við hesum fólkunum gjørt, sum tað stendur í brúðarvisuni: »Kundu vit øll fingið hetta í lag,

hvør er hann, sum tá okkum agar?« Ja, tá hevði nýggja árið verið merkt av: »friði á jørð og í menniskjum goðum tokka«.

Edvard í Skorðini Joensen

Sosíalúrin — fimm ferðir um vikuna!